

28 Νοεμβρίου, 1994

[ΚΟΥΡΡΗΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ/στές]

ΖΗΝΩΝΑ ΜΕΡΚΗ, Ο ΟΠΟΙΟΣ ΕΜΠΟΡΕΥΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ
ΕΠΩΝΥΜΙΑ MERKIS GENERAL BONDED WAREHOUSE,

Εφεσείων,

v.

ΥΙΑΝΝΟΥΚΑΣ HOLIDAY INNS LIMITED ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Εφεσιβλήτων.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 8276)

Πολιτική Δικονομία — Αίτηση για παραμερισμό απόφασης που εκδόθηκε
ερήμην, δυνάμει της Δ.17, θ.10 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας — Η
αίτηση εκδικάζεται με βάση τις ένορκες δηλώσεις των μερών χωρίς να
είναι ανάγκη να προσκομισθεί προφορική μαρτυρία, έστω και αν ο
καθ' ου η αίτηση αρνείται τους ισχυρισμούς του αιτητή — Η υπόθεση 5
Νεάργου v. Χαγαλάμπους (1991) 1 Α.Α.Δ. 954 δεν ακολουθήθηκε — Οι
υποθέσεις *Krashias Shoe Factory Limited v. Adidas Adi Dassler KG*
(1989) 1 Α.Α.Δ. (Ε) 750 και *Vuitton v. Δέρμοσακ Λίμιτεδ και Άλλης*
(1992) 1 Α.Α.Δ. 1453 διακρίθηκαν.

Στις 23.6.89 το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού εξέδωσε απόφαση 10
ερήμην εναντίον του εφεσείοντα για ποσό £6.663,77 αξία εμπορευμά-
των που κατά τον ισχυρισμό των εφεσιβλήτων ο εφεσείων είχε κατα-
κρατήσει και/ή ιδιοποιηθεί. Στις 12.12.89 ο εφεσείων καταχώρισε αίτη-
ση στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού για παραμερισμό της πιο πά-
νω απόφασης ισχυριζόμενος ότι i) το κλητήριο ένταλμα είχε επιδοθεί 15
στην θυγατέρα του η οποία, χωρίς να αντιληφθεί την σημασία του, και
νομίζοντας ότι ήταν έγγραφο που αφορούσε τις υποθέσεις της επιχεί-
ρησης του πατέρα της, το καταχώρισε σε κάποιο φάκελο, χωρίς να ανα-
φέρει οτιδήποτε στον εφεσείοντα γι' αυτό, και ότι ο εφεσείων έλαβε
γνώση για την ύπαρξη της αγωγής και της ερήμην εκδοθείσας απόφα- 20
σης μόνο όταν τον επισκέφθηκε ο δικαστικός επιδότης για την εκτέλε-
ση εντάλματος κινητών που είχε εκδοθεί δυνάμει της απόφασης, ii) ότι
είχε καλή υπεράσπιση στην υπόθεση δηλαδή ότι κρατούσε τα εμπορεύ-
ματα αρχικά προς όφελος τρίτου προσώπου, που είχε εκδώσει διατα-

κτικώ για παράδοσή τους στους εφεσίβλητους αλλά αργότερα με επι-
στολή του είχε ζητήσει να μη παραδοθεί μέρος από τα εμπορεύματα, και
ότι εύλογα πίστευε ότι ήταν υποχρεωμένος να συμμορφωθεί με τις οδη-
γίες του τρίτου προσώπου με το οποίο είχε συμβατική σχέση και μόνο.
5 Οι καθ'ων η αίτηση εφεσίβλητοι αρνήθηκαν με την ένσταση τους τους
ισχυρισμούς του εφεσείοντα. Κατά την ακρόαση, τα μέρη δεν παρου-
σίασαν οποιαδήποτε προφορική μαρτυρία ούτε αντεξέτασαν τους
ενόρκους δηλώσαντες. Το πρωτόδικο Δικαστήριο, ακολουθώντας την
υπόθεση **Krashias Shoe Factory Ltd v. Adidas Adi Dassler KG** (1989)
10 1 Α.Α.Δ. (Ε) 750 αποφάσισε ότι από την στιγμή που ο εφεσείων δεν εί-
χε προσκομίσει προφορική μαρτυρία για υποστήριξη των ισχυρισμών
του, τους οποίους οι εφεσίβλητοι είχαν αρνηθεί, η αίτησή του είχε κα-
ταστεί νομικά αβάσιμη, αναπόδεικτη και αδικαιολόγητη.

15 Κατ' έφεση, οι εφεσίβλητοι αναφέρθηκαν σε μεταγενέστερες από
την πρωτόδικη απόφαση αποφάσεις του Εφετείου που είχαν ακολου-
θήσει την αρχή της υπόθεσης **Krashias Shoe Factory Ltd** ανωτέρω.

Αποφασίσθηκε, κατά πλειοψηφία, ότι:

20 (α) Για να επιτύχει ο αιτητής σε αίτηση για παραμερισμό απόφασης
που εκδόθηκε ερήμην πρέπει να αποδείξει στο Δικαστήριο ότι
έχει καλή υπεράσπιση στην υπόθεση και ότι υπήρχε σοβαρός
και εύλογος λόγος που δεν παρουσιάστηκε στο Δικαστήριο και
άφησε να εκδοθεί απόφαση εναντίον του. Το εκδικάζον Δικα-
στήριο οφείλει να μην προχωρήσει ως θα έπραττε αν εκδίκαζε
την ουσία της υπόθεσης αλλά απλώς οφείλει να ικανοποιηθεί
25 ότι ο αιτητής έχει εκ πρώτης όψεως υπεράσπιση.

30 (β) Η μαρτυρία που πρέπει να προσκομίσει ο αιτητής για να απο-
δείξει τα πιο πάνω πρέπει να είναι υπό την μορφή ενόρκων δη-
λώσεων και οποιαδήποτε άλλη έγγραφη μαρτυρία συνημμένη
σ'αυτές. Δεν προσκομίζεται οποιαδήποτε άλλη προφορική
μαρτυρία. Οι διάδικοι όμως έχουν το δικαίωμα να αντεξετά-
σουν οποιοδήποτε ομνύοντα επί της ένορκης δήλωσής του,
αφού δώσουν την σχετική ειδοποίηση σύμφωνα με τους Θε-
σμούς.

35 (γ) Η υπόθεση **Νεάρχου v. Χαράλάμπους** (1991) 1 Α.Α.Δ. 954 δεν
ακολούθησε την προηγούμενη νομολογία και την εριμηνεία που
δόθηκε στις αποφάσεις **Evans v. Bartlam και Land Securities
PLC** και δεν συμφωνούμε με αυτήν.

(δ) Οι υποθέσεις **Krashias Shoe Factory Ltd v. Adidas Adi**

Dassler KG (1989) 1 A.A.Δ. (E) 750 και *Vuitton v. Δέρμοσακ Λίμιτεδ και Άλλης* (1992) 1 A.A.Δ. 1453 βρασιοθήκαν σε διαφορετικά γεγονότα και διακρίνονται από την παρούσα υποθεση

- (ε) Στην προκειμένη περίπτωση, το πρωτόδικο Δικαστήριο λανθασμένα θεωρησε ότι η μη προσκομιση προφορικής μαρτυρίας είχε καταστήσει την αίτηση νομικά αβάσιμη, αναπόδεικτη και αδικαιολογητή. Αντιθετα, από το περιεχομενο της ένορκης δήλωσης του εφεσειοντα διαφαινόταν ότι αυτος ειχε καλη υπεράσπιση εκ πρώτης όψεως και ότι ειχε καταδειχθει σοβαρός λόγος για την μη παρουσιασή του ενώπιον του Δικαστηρίου, και γι'αυτο η αιτηση έπρεπε να ειχε επιτραπει

Συμφωνα με τον Χρυσοστομή Δ

Αν και συμφωνω με την πλειοψηφια αναφορικά με τις αρχες που διεπουν την εγκριση η όχι αιτησης για παραμερισμο ερημην εκδοθεισας απόφασης, δεν συμφωνω με την απόφαση αναφορικά με την μαρτυρια που πρεπει να προσκομισθει σε περιπτωση που οι ισχυρισμοι του αιτητη τυγχάνουν άρνησης από τον καθ'ου η αιτηση. Η αιτηση για παραμερισμο εκδοθεισας απόφασης ειναι ενδιάμεση αιτηση που διεπεται απο τις προνοιες της Δ 48, Κ 4 των Θεσμών Πολιτικης Δικονομιας και κατα συνεπεια οι αρχες που αναλυθηκαν στις υποθέσεις *Krashias Shoe Factory Ltd v. Adidas Adi Dassler KG* (1989) 1 A.A.Δ. (E) 750 *Vuitton v. Δέρμοσακ Λίμιτεδ και Άλλης* (1992) 1 A.A.Δ. 1453 *Νεάρχου v. Χαραλαμπος* (1991) 1 A.A.Δ. 954 και *Mine & Quarry Services Ltd v. Γεωργιου* (1993) 1 A.A.Δ. 26 πρέπει να εφαρμοσθουν και στην παρούσα υπόθεση. Η απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηριου ηταν ορθη και η εφεση πρεπει να απορριφθει

Η έφεση επιτράπηκε κατά πλειοψηφια με έξοδα

Υποθεσεις που αναφέρθηκαν

Evans v Bartlam [1937] 2 All ER 646, 30

Ioannis Kotsapas & Sons Ltd v. Titan Constructions & Engineering Company (1961) C.L.R. 317,

Krashias Shoe Factory Ltd v. Adidas Adi Dassler KG (1989) 1 A.A.Δ. (E) 750,

Vuitton v Δέρμοσακ Λίμιτεδ και Άλλης (1992) 1 A.A.Δ. 1453, 35

Νεάρχου v. Χαραλάμπους (1991) 1 Α.Α.Δ. 954,

Mine & Quarry Services Ltd v. Γεωργίου (1993) 1 Α.Α.Δ. 26,

*Land Securities PLC v. Receiver for the Metropolitan Police District [1983]
1 W.L.R. 439,*

5 *Ant Jurgens Margarinefabrieken v. Dreyfus [1914] 3 K.B. 40.*

Έφεση.

Έφεση από τους εναγόμενους κατά της ενδιάμεσης απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού (Σταυρινίδης, Α.Ε.Δ.) που δόθηκε στις 29.10.1990 (Αρ. Αγωγής 1076/89) με την οποία απορριφθήκε αίτηση των εφεσειόντων για διάταγμα που να παραμερίζει την απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου.

Χρ. Μελίδης με Χρ. Ραγουζαίου, για τον Εφεσειόντα.

Χρ. Κινάνης, για τους Εφεσίβλητους.

Cur. adv. vult.

15 ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Την απόφαση της πλειοψηφίας θα δώσει ο Δικαστής Α. Κούρρης.

ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ.: Με την απόφαση αυτή συμφωνεί και ο Δικαστής Π. Αρτέμης. Η έφεση στρέφεται εναντίον της ενδιάμεσης απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού, με την οποία απέρριψε την αίτηση του εφεσειόντα για διάταγμα παραμερίζον την απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου.

Τα γεγονότα σε συντομία είναι τα εξής:

25 Στις 4/3/89 οι εφεσίβλητοι καταχώρισαν αγωγή, στο Επαρχιακό Δικαστήριο, Λεμεσού, υπ' αριθμό 1076/89, εναντίον του εφεσειόντα, με την οποία ζητούσαν διάταγμα του Δικαστηρίου που να διατάσσει την επιστροφή, ορισμένων προϊόντων ή την αξία τους σε κυπριακές λίρες, δηλαδή Λ.Κ.6.663,77 και αποζημιώσεις για παράνομη καταχράτηση και/ή ιδιοποίηση (conversion).

30 Κατά ή περί την 22/3/89, ενώ η θυγατέρα του εφεσειόντα, Χριστιάνα Μερκή, βρισκόταν στις αποθήκες του πατέρα της, την επι-

σκέφθηκε κάποιος Επιδότης ο οποίος της επέδωσε το κλητήριο ένταλμα το οποίο εξέδότη στην πιο πάνω αγωγή. Λόγω του ότι ο πατέρας της απουσίαζε από το Γραφείο του και λόγω της σχέσεως την οποία αντελήφθηκε ότι είχε το έγγραφο που της επιδόθηκε με εμπορικούς φακέλους του πατέρα της, με τον οποίο εργαζόταν, τον τοποθέτησε σε έναν από αυτούς. Εκ λάθους και επειδή δεν αντελήφθηκε τη φύση, σημασία και σοβαρότητα του πιο πάνω εγγράφου, ούτε γνώριζε ποιές θα ήταν οι συνέπειές του, αμέλησε να το αναφέρει και να το δώσει στον πατέρα της. 5

Για τους πιο πάνω λόγους ο εφεσείοντας δεν καταχώρισε εμφάνιση στο κλητήριο ένταλμα και ως εκ τούτου στις 23/6/89 εκδόθηκε απόφαση εναντίον του. Για την εκτέλεση του εκδοθέντος εντάλματος κινητών, επισκέφθηκε τα Γραφεία του εφεσείοντα ο Δικαστικός Επιδότης. Τότε, ο εφεσείοντας ερεύνησε το όλο θέμα και η θυγατέρα του μόνο τότε τον πληροφόρησε για το έγγραφο το οποίο της επιδόθηκε στις 22/3/89 και του οποίου την ύπαρξη δεν είχε αναφέρει στον πατέρα της. 10 15

Αμέσως μετά και συγκεκριμένα στις 12/12/89, ο εφεσείοντας καταχώρισε αίτηση ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού, με την οποία ζητούσε διάταγμα του Δικαστηρίου παραμερίζον (setting aside) την απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού, ημερομηνίας 23/6/89, η οποία εκδόθηκε εναντίον του. Επίσης, ζητούσε διάταγμα του Δικαστηρίου για την επανεκδίκαση της αγωγής. Η αίτηση του βασίστηκε, μεταξύ άλλων, στην Δ.17 θ.10 και στη Δ.26 θ.14. 20 25

Ο εφεσείοντας αναφέρει στην ένορκη δήλωσή του, ότι η παράλειψη του να καταχωρίσει σημείωμα εμφανίσεως, δεν οφειλόταν σε ασέβεια ή περιφρόνηση του Δικαστηρίου, αλλά σε λάθος και/ή λανθασμένη εκτίμηση των γεγονότων από τη θυγατέρα του.

Η ένορκη δήλωση του εφεσείοντα καθώς και η ένορκη δήλωση της θυγατέρας του, αφορούν τα πιο πάνω γεγονότα. Στη συνέχεια ο εφεσείοντας ισχυρίστηκε στην ένορκη δήλωσή του, ότι κατείχε τα εμπορεύματα για φύλαξη και για λογαριασμό της Εταιρείας C & S Trading Co. Ltd., βάσει ορισμένων πιστοποιητικών, η οποία στις 27/1/89 εξέδωσε διατακτικό για να παραδοθούν αυτά στους εφεσίβλητους, αλλά αργότερα με επιστολή της η Εταιρεία στις 15/2/89 ζήτησε από αυτόν να μην παραδώσει σε αυτούς 325 χαρτόνια από τα εμπορεύματα, με αποτέλεσμα αυτός να συμμορφωθεί με τις οδηγίες αυτές, καθότι πίστευε ότι είχε συμβατικές υποχρεώσεις μόνο προς την Εταιρεία C & S Trading Co. Ltd. και όχι προς τους εφεσίβλητους, 30 35 40

διότι αυτοί δεν ήταν οι ιδιοκτήτες των εμπορευμάτων αυτών, αλλά η Εταιρεία. Καταλήγει δε, ότι έχει καλή υπεράσπιση στην αγωγή.

5 Οι εφεσίβλητοι καταχώρισαν ένσταση, η οποία υποστηρίχθηκε από την ένορκη δήλωση του Νίκου Γιαννουκά που είναι ο Διευθύνων Σύμβουλος των εφεσιβλήτων 1, ισχυριζόμενος ότι τα γεγονότα σχετικά με την υπεράσπιση του εφεσείοντα, όπως αναφέρονται στην ένορκη δήλωσή του, δεν είναι αληθή. Παραθέτει τα γεγονότα που έλαβαν χώρα μεταξύ του και του εφεσείοντα και καταλήγει στο συμπέρασμα ότι ο εφεσείοντας δεν έχει καλή υπεράσπιση στην αγωγή.

10 Κατά την ημέρα της ακρόασης της αίτησης, ο πρωτόδικος Δικαστής είχε ενώπιόν του δύο ένορκες δηλώσεις εκ μέρους του εφεσείοντα, ως επίσης και μια ένορκη δήλωση εκ μέρους των εφεσιβλήτων. Οι εφεσίβλητοι επισύναψαν στην ένορκη δήλωσή τους 8 Τεκμήρια που είναι έγγραφα τα οποία εκδόθηκαν από τον εφεσείοντα και την
15 Εταιρεία C & S Trading Co. Ltd.

Ο πρωτόδικος Δικαστής κατέληξε στην απόφαση ότι οι εφεσείοντες δεν επέδειξαν ότι είχαν καλή υπεράσπιση στην αγωγή και στην άσκηση της διακριτικής του ευχέρειας απέρριψε την αίτηση για παραμερισμό της απόφασης. Το σχετικό απόσπασμα της απόφασης
20 του πρωτόδικου Δικαστηρίου αναφέρει τα εξής.

“Ο αιτητής εκτός από τις ένορκες δηλώσεις του καμιά άλλη μαρτυρία δεν παρουσίασε ούτε ο ίδιος έδωσε προφορική μαρτυρία σχετικά με τα γεγονότα που περιέχονται στις ένορκες δηλώσεις που συνοδεύουν την αίτηση του ούτε αντεξέτασε τον καθ’ ου
25 η αίτηση πάνω στο περιεχόμενο της ένορκης δήλωσής του, ο οποίος ήταν παρών κατόπιν σχετικής ειδοποίησης που επιδόθηκε στον συνήγορο του για το σκοπό αυτό.

.....
Τα γεγονότα αυτά έχουν αμφισβητηθεί από την πλευρά των καθ’
30 ων η αίτηση με την ένσταση και την ένορκη δήλωση των και έτσι έθεσαν στον εναγόμενο-αιτητή την αυστηρή απόδειξη των ισχυρισμών του, το δε βάρος απόδειξης ήταν πλέον στους ώμους του και οφείλει να το καταρρίψει με ικανή μαρτυρία. Η δε εκ μέρους του παράλειψη να καλέσει προφορική μαρτυρία για να αποδεικνύει τους ισχυρισμούς του και τα αμφισβητούμενα γεγονότα
35 και να υποβάλει σε αντεξέταση τα πρόσωπα που ορκίστηκαν από την αντίθετη πλευρά αλλά απλώς παρέμεινε μόνον στις ένορκες δηλώσεις του το Δικαστήριο είναι της γνώμης ότι βάσει της Δ.48 Κ.4 των Περί Πολιτικής Δικονομίας Θεσμών καθιστά την αίτηση του νομικά αβάσιμη, αναπόδεικτη και αδικαιολόγητη (Βλέπε
40

υπόθεση **Krashias v. ADIDAS** ανωτέρω) και έτσι το Δικαστήριο απορρίπτει αυτή.

Το Δικαστήριο περαιτέρω κρίνει ότι οι ισχυρισμοί του αιτητή στην ένορκη του δήλωση δεν προβάλλουν λόγους υπεράσπισης διότι μετά την εκ μέρους της εταιρείας C & S Trading Co. Ltd. έκδοση διατακτικού (delivery order) προς τους καθ'ων η αίτηση αυτοί απέκτησαν αμέσως τίτλο ιδιοκτησίας των εμπορευμάτων (document of title) και επομένως ο αιτητής όφειλε να συμμορφωθεί με αυτό και επομένως εμποδίζεται να ισχυρισθεί οτιδήποτε άλλο (Βλέπε **Ant. Jurgens Margarine Fabrieken v. Louis Dreyfus & Co.** [1914] 3 K.B.D.) και επομένως η αίτηση πάσχει νομικά και το Δικαστήριο δεν μπορεί να ασκήσει προς όφελος του αιτητή την διακριτική του εξουσία.”

Οι λόγοι εφέσεως είναι οι εξής:

- “1. Ο εκδικάζων Δικαστής δεν έλαβε υπ’ όψιν του τον βαθμόν απόδειξης που χρειάζεται σε τέτοιες περιπτώσεις ότι δηλαδή ο αιτητής παράλληλα με το να εξηγήσει την μη εμφάνιση του απλώς χρειάζεται να δείξει εκ πρώτης όψεως υπεράσπιση. 15
2. Ο εκδικάζων Δικαστής λανθασμένα, και βασιζόμενος επί των γεγονότων ως επί των ενόρκων δηλώσεων των διαδίκων επροχώρησε στο να αποφασίσει την ουσία της υποθέσεως αντί απλώς να διαπιστώσει αν ο αιτητής είχε εκ πρώτης όψεως υπεράσπιση. 20
3. Ο εκδικάζων Δικαστής εσφαλμένα αποφάσισε ότι λαμβανομένων υπ’ όψιν των περιστατικών της υποθέσεως εχρειάζετο προφορική μαρτυρία για ενίσχυση των ισχυρισμών που ευρίσκονται εις την ένορκη δήλωση του αιτητού.”. 25

Είναι γνωστές οι αρχές πάνω στις οποίες βασίζεται ένα Δικαστήριο όταν έχει ενώπιόν του μιαν αίτηση για παραμερισμό αποφάσεως δικής του. Οι αρχές αυτές αναφέρονται σε σωρεία αποφάσεων. Η κλασική απόφαση επί του σημείου τούτου, είναι η **Evans v. Bartlam** [1937] 2 All E.R. 646 ή [1937] A.C. 473. Η απόφαση αυτή υιοθετήθηκε στην υπόθεση **Ioannis Kotsapas & Sons Ltd. v. Titan Constructions & Engineering Company** [1961] C.L.R. 317. Στην τελευταία αυτή υπόθεση, αναφέρθηκε ότι οι κυπριακοί δικονομικοί Κανόνες (Δ.26 θ.14) είναι ουσιαδώς όμοιοι με τους αντίστοιχους αγγλικούς δικονομικούς Κανόνες (Δ.27 θ.15) των παλαιών αγγλι- 30 35

κών δικονομικών Κανόνων και υιοθετήθηκε από το Εφετείο πλήρως η πιο πάνω αγγλική απόφαση, η οποία κατ' επανάληψη ακολουθήθηκε σε αριθμό υποθέσεων τόσο στην Αγγλία όσο και στην Κύπρο, ως καθοδηγητική επί του θέματος αυτού, δηλαδή όπου εγείρεται θέμα ακύρωσης δικαστικής απόφασης ληφθείσας ερήμην του εναγομένου.

Στην αγγλική αυτή υπόθεση αναφέρεται ότι η αίτηση για παραμερισμό αποφάσεως είναι θέμα το οποίο εμπίπτει στη διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου και πρωταρχικής σημασίας είναι το κατά πόσο ο αιτητής έχει πράγματι καλή υπεράσπιση. Βέβαια, εγείρεται και το θέμα του να πείσει ο αιτητής το Δικαστήριο ότι υπάρχει πράγματι σοβαρός και εύλογος λόγος γιατί δεν παρουσιάστηκε στο Δικαστήριο και άφησε να εκδοθεί απόφαση εναντίον του. Η αρχή, όπως λέχθηκε στην υπόθεση εκείνη, είναι ότι το Δικαστήριο εκτός αν και μέχρι να εκδώσει απόφαση επί της ουσίας της υπόθεσης ή τη συναινέσει των δύο πλευρών, έχει τη δυνατότητα και την ευχέρεια να παραμερίσει την απόφαση του. Η απόφαση στην πιο πάνω υπόθεση, έθεσε ιδιαίτερη βαρύτητα στην ύπαρξη υπεράσπισης στην υπόθεση, αλλά λέχθηκε επίσης ότι το Δικαστήριο δεν πρέπει να προχωρήσει ως θα έπραττε αν εκδίκαζε την υπόθεση και να αποφασίσει ότι υπάρχει ή δεν υπάρχει υπεράσπιση. Το βάρος είναι σίγουρα πάνω στον αιτητή, όχι όμως για να αποδείξει την υπεράσπιση, αλλά απλώς για να δείξει στο Δικαστήριο ότι έχει καλή υπεράσπιση πάνω στην ουσία της υπόθεσης. Αυτό είναι αρκετό για να παραμεριστεί η απόφαση και να επανεκδικαστεί η υπόθεση ενώπιον του Δικαστηρίου επί της ουσίας.

Σχετικό με το βάρος της απόδειξης ότι ο αιτητής έχει καλή υπεράσπιση πάνω στην ουσία της υπόθεσης, είναι το ακόλουθο απόσπασμα του Lord Wright από την *Evans v. Bartlam* (πιο πάνω) στη σελίδα 489, που υιοθετήθηκε και αναφέρεται στη σελίδα 322 της *Ioannis Kotsapas & Sons Ltd. v. Titan Construction & Engineering Company* (πιο πάνω):

“The appellant here has an explanation, the truth of which is indeed denied by the respondent, but at this stage I see no reason why he should be disbelieved on what appears to me to be a mere conflict on affidavits”.

Το Εφετείο στην υπόθεση *Ioannis Kotsapas & Sons Ltd. v. Titan Construction & Engineering Company* (πιο πάνω) επικύρωσε την απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου να παραμερίσει την απόφαση υπό όρους και στη σελίδα 323 κατέληξε ως εξής:

“The question before us is whether any reason exists for holding that the judge exercised his discretion otherwise than rightly. Having read and considered the evidence and correspondence in the case, we find that no ground is shown to justify interference with the judge’s discretion, and we think that the appeal should be dismissed with costs.”

5

Από το πιο πάνω απόσπασμα εμφανίζεται ότι τόσο το πρωτόδικο Δικαστήριο όσο και το Εφετείο στην κατάληξή τους κατά πόσο ο αιτητής είχε καλή υπεράσπιση, έλαβαν υπόψη μαρτυρία μόνο υπό μορφή ενόρκων δηλώσεων και άλλη έγγραφη μαρτυρία, υιοθετώντας το πιο πάνω απόσπασμα του Lord Wright στην υπόθεση *Evans v. Bartlam* (πιο πάνω).

10

Ο συνήγορος των εφεσιβλήτων υποστήριξε ότι ορθά το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε ότι εφόσον τα γεγονότα που περιέχονταν στην ένορκη δήλωση του εφεσεύοντα είχαν αμφισβητηθεί από τους εφεσίβλητους με την ένσταση και την ένορκη δήλωσή τους, ο εφεσεύοντας ο οποίος έφερε το βάρος της απόδειξης, όφειλε να καλέσει προφορική μαρτυρία για να αποδείξει τους ισχυρισμούς του και ότι η παράλειψη να παρουσιάσει προφορική μαρτυρία κατέστηρε την αίτησή του νομικά αβάσιμη, αναπόδεικτη και αδικαιολόγητη.

20

Ο συνήγορος των εφεσιβλήτων βασίστηκε στην υπόθεση *Krashias Shoe Factory Ltd. also trading as “K” Shoes v. Adidas Sportschuhfabriken Adi Dassler KG* (1989) 1 Α.Α.Δ. (Ε) 750, καθώς και, μεταξύ άλλων, στις υποθέσεις *Louis Vuitton v. Δέξμοσακ Λίμιτεδ και Άλλης*, (1992) 1 Α.Α.Δ. 1453 και *Πανίκος Νεάργου v. Γεωργίου Σ. Χαραλάμπους* (1991) 1 Α.Α.Δ. 954.

25

Τα γεγονότα της *Krashias v. Adidas* (πιο πάνω), στην οποία βασίστηκε ο πρωτόδικος Δικαστής για να καταλήξει στην απόφασή του, είναι διαφορετικά από τα γεγονότα της παρούσας έφεσης. Στην υπόθεση *Krashias v. Adidas*, με ενδιάμεσο διάταγμα που εκδόθηκε μετά από αίτηση των κατασκευαστών των αθλητικών ειδών Adidas, είχε απαγορευθεί στην Εταιρεία Krashias να κατασκευάζει, παράγει, πωλεί, διανέμει ή προσφέρει προς πώληση, αθλητικά υποδήματα τα οποία να φέρουν τρεις γραμμές που αποτελούσαν το εμπορικό σήμα των Adidas. Με μεταγενέστερη αίτησή της, η Εταιρεία Adidas ζήτησε από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας την έκδοση διατάγματος που να εξαναγκάζει την Εταιρεία Krashias σε υπακοή. Η αίτηση βασίστηκε στις πρόνοιες του άρθρου 42 του περί Δικαστηρίων Νόμου 1960 (Νόμος 14/60) και εκείνες της Δ.48 θ.4. Το Εφετείο στην

30

35

υπόθεση εκείνη κατέστη αναγκαίο να ερμηνεύσει τη Δ.48 θ.4, η οποία προβλέπει:

5 “..... If there is a conflict between the applicant and any person giving notice of opposition in regard to the facts, the applicant or such person must, at the hearing of the application, be prepared to prove the facts he relies upon in so far as the burden of proof lies upon him.”.

Σε πρόχειρη μετάφραση στα ελληνικά:

10 “Εάν υπάρχει σύγκρουση μεταξύ του αιτητή και οποιουδήποτε προσώπου το οποίο ενίσταται στην έκδοση διατάγματος αναφορικά με τα γεγονότα, ο αιτητής ή το τοιούτο πρόσωπο πρέπει, κατά την ακρόαση της αίτησης, να είναι έτοιμος να αποδείξει τα γεγονότα πάνω στα οποία βασίζεται στην έκταση στην οποία βαρύνεται με το βάρος της απόδειξης.”.

15 Το Εφετείο έκρινε ότι κατά την ακρόαση της αίτησης απαιτείται προφορική μαρτυρία για την απόδειξη των αμφισβητούμενων γεγονότων:

20 “Η παράλειψη των διαδίκων να υποβάλουν σε αντεξέταση τα πρόσωπα τα οποία είχαν προβεί σε ένορκες δηλώσεις, σύμφωνα με τη Δ.39 Κ.1, δεν απαλλάττει το διάδικο που φέρει το βάρος της απόδειξης, από την υποχρέωση να αποδείξει τα γεγονότα τα οποία αμφισβητούνται στην ένσταση και τις ένορκες δηλώσεις που τη στηρίζουν. Συνεκτίμηση του περιεχομένου των ενόρκων δηλώσεων που κατατέθηκαν εκ μέρους των εφεσειόντων, συνιστούσε άρνηση των ισχυρισμών για παρακοή του διατάγματος.
25 Το βάρος για την απόδειξη της παρακοής έφεραν οι εφεσίβλητοι. Το βάρος αυτό αποσύεται, όπως και στις ποινικές υποθέσεις με απόδειξη πέραν πάσης λογικής αμφιβολίας.”.

30 Επισημαίνεται ότι στην υπόθεση εκείνη η αίτηση βασίστηκε πάνω στο άρθρο 42 του περί Δικαστηρίων Νόμου που προνοεί πρόστιμο ή/και φυλάκιση για να εξαναγκάσει σε υπακοή του απαγορευτικού διατάγματος. Ο αιτητής έπρεπε να αποδείξει πέραν πάσης λογικής αμφιβολίας ότι ο καθ'ου η αίτηση ήταν ένοχος για παράβαση του διατάγματος.

35 Υπό αυτές τις συνθήκες, ορθά αποφάσισε το Εφετείο ότι είχε εφαρμογή η Δ.48 θ.4, καθότι το βάρος για την απόδειξη της παρακοής ήταν όπως και στις ποινικές υποθέσεις, δηλαδή πέραν πάσης

λογικής αμφιβολίας. Ο αιτητής στο είδος των αιτήσεων αυτών, πρέπει να αποδείξει την ουσία της αίτησης του και αυτό γίνεται βεβαίως με προφορική μαρτυρία.

Η υπόθεση *Louis Vuitton* (πιο πάνω), είχε ως επίδικο θέμα την έκδοση απαγορευτικού διατάγματος. Στις σελίδες 12 και 13 αναφέρονται τα εξής: 5

“Εφόσον αμφισβητούνται τα γεγονότα τα οποία στοιχειοθετούν την αίτηση, επιβάλλεται η απόδειξή τους από το διάδικο ο οποίος φέρει το βάρος της απόδειξης, όπως ορίζεται στη Δ.48 θ.4. Το αποδεικτικό μέσο, όπως και σε κάθε άλλη περίπτωση που δε γίνεται πρόνοια περί του αντιθέτου, είναι η προφορική μαρτυρία, όπως αποφασίστηκε στην *Krashias Shoe Factory Limited, also trading as “K” Shoes v. Adidas Sportschuhfabriken Adi Dassler KG* (1989) 1 A.A.Δ. (E) 750]. Η μαρτυρία η οποία προσάγεται, πρέπει να είναι αποδεκτή βάσει του δικαίου της απόδειξης. Δεν περιορίζονται όμως οι μάρτυρες οι οποίοι μπορεί να κληθούν για να αποδείξουν τα αμφισβητούμενα γεγονότα σ’ εκείνο ή εκείνους που κατέθεσαν ένορκη δήλωση. Μόνο μαρτυρία παραδεκτή κατά τους κανόνες της απόδειξης μπορεί να θεμελιώσει τα αμφισβητούμενα γεγονότα για την παραδοχή ενδιάμεσης θεραπείας [η απόφαση στη *Stylianou v. Stylianou* (1988) 1 C.L.R. 520 κατατείνει προς την ίδια κατεύθυνση όπως και η *Krashias* ως προς την ερμηνεία της Δ.48 θ.4].”.

Στην έφεση *Πανίκος Νεάρχου v. Γεωργίου Σ. Χαραλάμπους* (πιο πάνω), το Εφετείο εξέτασε απόφαση του Δικαστηρίου Ελέγχου Ενοικιάσεων Λεμεσού, με την οποία απέρριψε αίτηση του εφεσεύοντα που ζητούσε τον παραμερισμό και/ή ακύρωση του διατάγματος εξώσεως που εκδόθηκε εναντίον του. Ο εφεσίβλητος καταχώρισε ειδοποίηση ένστασης και στην ένορκη δήλωσή του αμφισβήτησε τα γεγονότα που περιέχονταν στην υποστηρικτική ένορκη δήλωση του εφεσεύοντα. Επειδή υπήρξε σύγκρουση ισχυρισμών ως προς τα γεγονότα, το πρωτόδικο Δικαστήριο άκουσε μαρτυρία την οποία αξιολόγησε καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι ο εφεσεύων δεν είχε εκ πρώτης όψεως υπεράσπιση και απέρριψε την αίτηση για παραμερισμό και/ή ακύρωση της απόφασής του. 30 35

Ο εφεσεύωντας παραπονέθηκε ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο εσφαλμένα προέβη σε ευρήματα επί της ουσίας της υποθέσεως, αναφορικά με την πληρωμή των καθυστερημένων ενοικιών και εσφαλμένα άσκησε τη διακριτική του εξουσία για την απόρριψη της αίτησής του. Το Εφετείο βασιζόμενο στη Δ.48 θ.4 αποφάσισε ως εξής: 40

5 “Ένας αιτητής για να επιτύχει πρέπει να ικανοποιήσει το Δικαστήριο ότι υπάρχει λόγος επανανοίξεως της διαδικασίας. Εάν υπάρχει σύγκρουση μεταξύ του αιτητή και οποιουδήποτε προσώπου, το οποίο δίδει ειδοποίηση ένστασης σε σχέση με τα γεγονότα, ο αιτητής ή εκείνο το πρόσωπο πρέπει, κατά την ακρόαση της αίτησης, να είναι έτοιμος να αποδείξει τα γεγονότα στα οποία βασίζεται, στο βαθμό που φέρει το βάρος της απόδειξης (Δ.48 θ 4).”

10 Στην υπόθεση *Mine & Quarry Services Ltd. v. Ανδρέα Γεωργίου (Μαύρου)* (1993) 1 Α.Α.Δ. 26, το Εφετείο εξέτασε αίτηση για παραμερισμό απόφασης η οποία έγινε δεκτή και από το Εφετείο. Στη σελίδα 3 αναφέρονται τα εξής:

15 “Σε τέτοια ζητήματα, όπως ορθά διαπίστωσε ο πρωτόδικος δικαστής, η εξουσία του δικαστή έχει διακριτικό χαρακτήρα. Η γενική αρχή του δικαίου είναι ότι για να ανοίξει εκ νέου η υπόθεση, μετά τη λήψη απόφασης, ο αιτητής οφείλει να πείσει πως έχει εκ πρώτης όψεως υπεράσπιση στην προβαλλόμενη εναντίον του απαίτηση. Όπως εξήγησε ο δικαστής Sir Robert Megarry στη *Land Securities P.L.C.*, ανωτέρω, πρέπει να προκύπτει εκ πρώτης όψεως υπεράσπιση χωρίς να προχωρεί κανείς σε αξιολόγηση οποιασδήποτε μαρτυρίας που προσάγεται για σκοπούς αντίκρουσης. Γι’ αυτό άλλωστε, συνεχίζει, ο δικαστής Diplock στη *Sidnell v. Wilson* [1966] 2 Q.B. 67, συνδέει το δικαίωμα με την ύπαρξη καλή τη πίστη συζητήσιμης υπόθεσης.”

25 Η υπό κρίση αίτηση βασίζεται και στις Διατάξεις της Δ.48 θ. 1, 2, 3, 4 και 9 που φέρνουν στο προσκήνιο τις πιο πάνω αποφάσεις. Στις υποθέσεις *Louis Vuitton* και *Krashias*, αποφασίστηκε ότι ο αιτητής είναι επιφορτισμένος με το βάρος της απόδειξης των γεγονότων, όταν αμφισβητούνται ή όταν ο ισχυρισμός του αντιδίκου του είναι ότι δεν έχουν συμβεί τα πραγματικά γεγονότα τα οποία επικαλείται ο αιτητής.

35 Όπως αναφέρεται πιο πάνω, το Εφετείο στις εφέσεις αυτές εξέτασε αιτήσεις διαφορετικές από την υπό κρίση αίτηση. Όπως συνάγεται από την υπόθεση *Evans v. Bartlam*, το Δικαστήριο δεν πρέπει να ακούσει προφορική μαρτυρία και να την αξιολογήσει ως θα έπραττε αν εκδίκαζε την υπόθεση, και να αποφάσισι κατά πόσο υπάρχει ή δεν υπάρχει υπεράσπιση. Το βάρος είναι σίγουρα πάνω στον αιτητή, όχι όμως για ν’ αποδείξει την υπεράσπισή του, αλλά απλώς να δείξει στο Δικαστήριο ότι έχει καλή υπεράσπιση πάνω

στην ουσία της υπόθεσης. Επίσης, το ίδιο αποφασίστηκε στην υπόθεση **Land Securities P.L.C. v. Receiver for the Metropolitan Police District** [1983] 1 W.L.R. 439, που υιοθετήθηκε στην υπόθεση **Mine & Quarry Services Limited** (πιο πάνω).

Στην έφεση **Πανίκος Νεάρχου v. Γεωργίου Σ. Χαραλάμπους** (πιο πάνω) που αποφασίστηκε προγενέστερα της **Mine & Quarry Services Ltd.**, το Εφετείο έκρινε διαφορετικά, ότι σε θέματα που ρυθμίζουν την αποδεικτική διαδικασία με τη μέθοδο των ενόρκων δηλώσεων, το Δικαστήριο πρέπει να ακούσει προφορική μαρτυρία και να την αξιολογήσει εφαρμόζοντας τη Δ.48 θ.4. 5 10

Αφού εξετάσαμε προσεκτικά τις πιο πάνω αποφάσεις, είμαστε της γνώμης ότι στις αιτήσεις που αφορούν παραμερισμό αποφάσεων για μη εμφάνιση ενώπιον του Δικαστηρίου εφόσον αμφισβητούνται τα γεγονότα τα οποία στοιχειοθετούν την αίτηση, δεν επιβάλλεται η απόδειξή τους από το διάδικο ο οποίος φέρει το βάρος της απόδειξης, όπως προνοεί η Δ.48 θ.4, σύμφωνα με την υπόθεση **Evans v. Bartlam** (πιο πάνω) η οποία κατ' επανάληψη ακολουθήθηκε σε αριθμό υποθέσεων στην Κύπρο, όπως αναφέρει και ο πρωτόδικος Δικαστής. 15

Η υπόθεση **Πανίκος Νεάρχου** (πιο πάνω), δεν ακολούθησε την ερμηνεία που δόθηκε στις αποφάσεις **Evans v. Bartlam** και **Land Securities P.L.C.** (πιο πάνω) και δεν συμφωνούμε με αυτήν. 20

Από το σκεπτικό της **Evans v. Bartlam**, συνάγεται ότι:

- (1) Η αίτηση για παραμερισμό αποφάσεως είναι θέμα το οποίο εμπίπτει στη δικαιοκριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου και πρωταρχικής σημασίας είναι το κατά πόσο ο αιτητής έχει πράγματι καλή υπεράσπιση. 25
- (2) Ο αιτητής πρέπει να πείσει το Δικαστήριο ότι υπάρχει πράγματι σοβαρός και εύλογος λόγος που δεν παρουσιάστηκε στο Δικαστήριο και άφησε να εκδοθεί απόφαση εναντίον του. 30
- (3) Το Δικαστήριο δεν πρέπει να προχωρήσει ως θα έπραττε αν εκδίκαζε την υπόθεση και να αποφασίσει ότι υπάρχει ή δεν υπάρχει υπεράσπιση.
- (4) Το βάρος της απόδειξης είναι σίγουρα πάνω στον αιτητή, αλλά όχι για ν' αποδείξει την υπεράσπιση, απλώς για να δείξει στο Δικαστήριο ότι έχει καλή υπεράσπιση πάνω στην ουσία 35

της υπόθεσης.

5 (5) Σχετικά με τη μαρτυρία την οποία πρέπει να προσκομίσει ο
 αιτητής για να αποδείξει ότι έχει καλή υπεράσπιση επί της ου-
 5 σίας της υπόθεσης, και ότι υπήρχε σοβαρός και εύλογος λό-
 γος που δεν παρουσιάστηκε στο Δικαστήριο, αυτή πρέπει να
 είναι υπό τη μορφή ενόρκων δηλώσεων και οποιασδήποτε άλ-
 λης έγγραφης μαρτυρίας, συνημμένης στις ενόρκους δηλώ-
 10 σεις. Δεν προσκομίζεται οποιαδήποτε άλλη προφορική μαρ-
 τυρία. Οι διάδικοι όμως έχουν το δικαίωμα να αντεξετάσουν
 οποιοδήποτε ομνύοντα επί της ένορκης δήλωσής του, αφού
 δώσουν τη σχετική ειδοποίηση σύμφωνα με τους Κανόνες της
 Πολιτικής Δικονομίας.

15 Το θέμα που τίθεται ενώπιόν μας, είναι κατά πόσο ο πρωτόδικος
 Δικαστής λανθασμένα έχει εξασκήσει τη διακριτική του ευχέρεια για
 να απορρίψει την αίτηση. Με βάση τις πιο πάνω αρχές, είμαστε της
 γνώμης ότι ο πρωτόδικος Δικαστής έσφαλε στην απόφασή του. Ο
 20 πρωτόδικος Δικαστής εσφαλμένα αποφάσισε ότι εφόσον τα γεγονό-
 τα της ένορκης δήλωσης του εφεσεύοντα είχαν αμφισβητηθεί από την
 πλευρά των εφεσιβλήτων με την ένσταση και την ένορκη δήλωσή
 τους, έθεσαν τον εφεσεύοντα στην αυστηρή απόδειξη των ισχυρι-
 25 σμών του και ότι η εκ μέρους του παράλειψη να καλέσει προφορική
 μαρτυρία για να αποδείξει τους ισχυρισμούς του και τα αμφισβη-
 τούμενα γεγονότα και να υποβάλει σε αντεξέταση τα πρόσωπα που
 ορκίστηκαν από την αντίθετη πλευρά κατέστησε την αίτησή του νο-
 25 μικά αβάσιμη.

Ο πρωτόδικος Δικαστής έσφαλε όταν έκρινε ότι το γεγονός ότι ο
 εφεσεύοντας απλώς παρέμεινε μόνο στις ενόρκους δηλώσεις του,
 καθιστά την αίτησή του νομικά αβάσιμη, αναπόδεικτη και αδικαιο-
 λόγητη, με βάση τη Δ.48 θ.4.

30 Αφού εξετάσαμε τις ένορκες δηλώσεις καθώς και την έγγραφη
 μαρτυρία, είμαστε της γνώμης ότι ο εφεσεύοντας απέδειξε ότι είχε εκ
 πρώτης όψεως καλή υπεράσπιση ή υπεράσπιση επί της ουσίας της
 υπόθεσης.

35 Ο πρωτόδικος Δικαστής επίσης, έκρινε ότι οι ισχυρισμοί του
 εφεσεύοντα στην ένορκή του δήλωση, δεν προβάλλουν λόγους υπε-
 ράσπισης, διότι μετά την εκ μέρους της Εταιρείας C & S Trading Co.
 Ltd. έκδοση διατακτικού προς τους εφεσιβλήτους, αυτοί απέκτησαν
 40 αμέσως τίτλο ιδιοκτησίας εμπορευμάτων και επομένως ο αιτητής
 όφειλε να συμμορφωθεί με αυτό και συνεπώς εμποδίζεται από του
 να ισχυριστεί οτιδήποτε άλλο. Ο πρωτόδικος Δικαστής για την κα-

τάληξή του αυτή βασίστηκε στην υπόθεση *Ant. Jurgens Margarinefabrieken v. Louis Dreyfus* [1914] 3 K.B. 40. Ο πρωτόδικος Δικαστής προφανώς έχει αποφασίσει επί του σημείου αυτού, εκδικάζοντας την ουσία της υπόθεσης ενώ έπρεπε να περιοριστεί στο κατά πόσο ο αιτητής είχε εκ πρώτης όψεως υπεράσπιση ή καλή υπεράσπιση επί της ουσίας της υπόθεσης. 5

Ο πρωτόδικος Δικαστής επίσης παρέλειψε να αποφασίσει το σημείο κατά πόσο ο εφεσείοντας έπεισε το Δικαστήριο ότι υπήρχε πράγματι σοβαρός και εύλογος λόγος που δεν παρουσιάστηκε στο Δικαστήριο και άφησε να εκδοθεί απόφαση εναντίον του. 10

Από τα στοιχεία ενώπιόν μας, τα οποία εμφανίζονται τόσο στην ένορκη δήλωση του εφεσείοντα όσο και της θυγατέρας του, έχουμε τη γνώμη ότι πράγματι υπήρχε εύλογος λόγος που δεν παρουσιάστηκε στο Δικαστήριο και άφησε να εκδοθεί απόφαση εναντίον του.

Αφού εξετάσαμε τη μαρτυρία και την έγγραφη μαρτυρία που ήταν συνημμένη στις ενόρκους δηλώσεις, βρίσκουμε ότι λανθασμένα ο πρωτόδικος Δικαστής δεν έχει ασκήσει τη διακριτική του ευχέρεια υπέρ του εφεσείοντα. 15

Συνεπώς, κατά πλειοψηφία, η έφεση επιτυγχάνει και η απόφαση του πρωτόδικου Δικαστή ακυρώνεται με έξοδα εις βάρος του εφεσίβλητου. 20

Ο εφεσείοντας να καταχωρίσει σημείωμα εμφάνισης εντός 10 ημερών από σήμερα.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ.: Είχα την ευκαιρία να μελετήσω την απόφαση της πλειοψηφίας, πλην όμως αδυνατώ να συμφωνήσω με αυτή. 25

Το θέμα της διαφωνίας μου δεν αφορά τις αρχές που διέπουν τον παραμερισμό απόφασης που λαμβάνεται ερήμην του εναγομένου. Οι αρχές αυτές έχουν διατυπωθεί με σαφήνεια από τη νομολογία και ορθά διατυπώνονται στην απόφαση της πλειοψηφίας. Η διαφωνία μου επικεντρώνεται στην αποδεικτική διαδικασία που καθορίζει η απόφαση της πλειοψηφίας. Στον τρόπο, δηλαδή, απόδειξης των ισχυρισμών του αιτητή ότι έχει καλή ή εκ πρώτης όψεως υπεράσπιση ή συζητήσιμο ζήτημα, μια και υπάρχει αμφισβήτηση των γεγονότων από την άλλη πλευρά. 30 35

Είναι η θέση της πλειοψηφίας που αντλεί καθοδήγηση από την

Evans v. Bartlam [1937] 2 All E.R. 647, ότι στις περιπτώσεις αυτές το Δικαστήριο βασιίζεται στις ενόρκους δηλώσεις και δεν προσκομίζεται άλλη προφορική μαρτυρία.

5 Κατά την άποψη μου ο λόγος (ratio) της *Evans* (ανωτέρω), δεν είναι ο καθορισμός της αποδεικτικής διαδικασίας, αλλά των αρχών που διέπουν τον παραμερισμό της απόφασης που λαμβάνεται ερήμην του εναγομένου, με τις οποίες και συμφωνώ. Είναι το ίδιο θέμα που απασχόλησε και το Ανώτατο Δικαστήριο στην υπόθεση *Ioannis Kotsapas and Sons Ltd v. Titan Constructions and*
10 *Engineering Company* (1961) C.L.R. 317 και όχι το θέμα της αποδεικτικής διαδικασίας και η υπόθεση *Evans* (ανωτέρω) υιοθετήθηκε ως προς τις αρχές αυτές που καθορίζει και όχι την αποδεικτική διαδικασία, που στην Αγγλία εξάλλου διαφέρει.

15 Το θέμα της αποδεικτικής διαδικασίας παίρνει στην Κύπρο μια ιδιαίτερη διάσταση, ενόψει των προνοιών της Δ.48, θ.4, των Κανόνων Πολιτικής Δικονομίας που καθορίζουν ότι οποτεδήποτε υπάρχει αμφισβητήσιμο γεγονός στη διαδικασία αίτησης με κλήση, τα αμφισβητούμενα γεγονότα αποδεικνύονται από το διάδικο που φέρει το αποδεικτικό βάρος. Η Δ.48, θ.4 έτυχε ερμηνείας στις υποθέσεις,
20 *Krashias Shoe Factory Limited v. Adidas* (1989) 1 Α.Α.Δ. (Ε) 750, *Πανίκος Νεάρχου v. Γεωργίου Συμεού Χαραλάμπους* (1991) 1 Α.Α.Δ. 954, *Louis Vuitton v. Δέρμοσακ Ατό και Άλλης* (1992) 1 Α.Α.Δ. 1453, *Mine & Quarry Services Ltd v. Ανδρέα Γεωργίου (Μαύρου)* (1993) 1 Α.Α.Δ. 26. Η ερμηνεία που δόθηκε στις υποθέσεις αυτές είναι η ίδια και στην υπόθεση *Vuitton* (ανωτέρω), επαναλαμβάνεται και δίνεται περισσότερη καθοδήγηση. Θα αναφέρω
25 τα ακόλουθα από τις σελ. 12 και 13:

30 “Εφόσον αμφισβητούνται τα γεγονότα τα οποία στοιχειοθετούν την αίτηση, επιβάλλεται η απόδειξη τους από το διάδικο ο οποίος φέρει το βάρος της απόδειξης, όπως ορίζεται στη Δ.48 θ.4. Το αποδεικτικό μέσο, όπως και σε κάθε άλλη περίπτωση που δεν γίνεται πρόνοια περί του αντιθέτου, είναι η προφορική μαρτυρία, όπως αποφασίστηκε στην *Krashias Shoe Factory Limited, also trading as “K” Shoes v. Adidas Sportschuhfabriken Adi Dassler*
35 *KG* (1989) 1 Α.Α.Δ.(Ε) 750). Η μαρτυρία η οποία προσάγεται, πρέπει να είναι αποδεκτή βάσει του δικαίου της απόδειξης. Δεν περιορίζονται όμως οι μάρτυρες οι οποίοι μπορεί να κληθούν για να αποδείξουν τα αμφισβητούμενα γεγονότα σ’ εκείνο ή εκείνους που κατέθεσαν ένορκη δήλωση. Μόνο μαρτυρία παραδεκτή
40 κατά τους κανόνες της απόδειξης μπορεί να θεμελιώσει τα αμφισβητούμενα γεγονότα για την παροχή ενδιάμεσης θεραπείας (η

απόφαση στη *Stylianou v. Stylianou* (1988) 1 C.L.R. 520 κατα-
τείνει προς την ίδια κατεύθυνση όπως και η *Krashias* ως προς
την ερμηνεία της Δ.48, θ.4).

Υπό το πρίσμα των ανωτέρω, το αίτημα των εφεσειόντων για
παροχή ενδιάμεσης θεραπείας, παρέμεινε μετέωρο ενόψει της 5
απουσίας παραδεκτής μαρτυρίας για την απόδειξη των αμφι-
σβητούμενων γεγονότων, διαπίστωση που καθιστά την έφεση
απορριπτή”.

Είναι αυτή την προσέγγιση που υιοθετώ και η οποία αφορά όλες
τις περιπτώσεις όπου υπάρχει αμφισβήτηση γεγονότων και δεν δια- 10
φοροποιείται εάν η περίπτωση αφορά διαδικασία παρακοής δια-
τάγματος, όπως αναφέρει η απόφαση της πλειοψηφίας, ή διαδικα-
σία παραμερισμού απόφασης που λήφθηκε ερήμην του εναγομένου.
Το Δικαστήριο σε τέτοιες περιπτώσεις θα πρέπει να ακούει προφο- 15
ρική μαρτυρία για να αποφασίζει κατά πόσο υπάρχει ή δεν υπάρχει
καλή υπεράσπιση ή συζητήσιμο ζήτημα, χωρίς να προχωρεί σε αξιο-
λόγηση οποιασδήποτε μαρτυρίας που προσάγεται, για σκοπούς
αντίκρουσης.

Ενόψει των προνοιών της Δ.48, θ.4 και της νομολογίας που ανα- 20
φέρθηκε, η αγγλική νομολογία και πρακτική επί του προκειμένου,
θα πρέπει να αγνοηθεί.

Για τους πιο πάνω λόγους συμφωνώ με το πρωτόδικο Δικαστή-
ριο, μια και δεν προσήχθη μαρτυρία ενώπιόν του, πως η αίτηση για
παραμερισμό της απόφασης κατέστη νομικά αβάσιμη, αναπόδεικτη 25
και αδικαιολόγητη.

Μετά από την κατάληξη αυτή, το θέμα του αν και κατά πόσο
προβλήθηκε από μέρους του αιτητή καλή υπεράσπιση δεν εγείρεται
και η εξέταση του από το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν ανατρέπει τη
διατυπωθείσα θέση του ως προς την τύχη της αίτησης.

Για τους πιο πάνω λόγους, η έφεση απορρίπτεται με έξοδα εις 30
βάρος του εφεσειόντα.

*Η έφεση επιτρέπεται, κατά πλει-
οψηφία, με έξοδα*